

אחרי שנידון לחמש שנות מאסר שופך קצין המישטרה ליבו: „לא דיברתי בבית המישפט, כי לא רציתי לשקר...“

כאשר חזר השבוע מפקח שלמה שליט מבית המישפט לבית הכלא, יכלו כבר העבריינים להביט בו בחיוך מסויים. הוא הפסיק לייצג את החוק ואת המישטרה והפך להיות „אחד משלנו“. עברייני מורשע ההולך לרצות עונש של חמש שנות מאסר בבית הכלא.

אחד הדברים שהרגיזו והפתיעו ביותר את חבריו, אנשי המישטרה, ואת התביעה הכללית, היתה העובדה כי מרגע שנעצר שליט בנמליהתעופה, לא פתח את פיו ולא מסר את גירסתו להאשמות נגדו. כמו עבריינים מנוסים אמר לחוקריו: „את מה שיש לי להגיד

גם התוכנית במישפטו של שליט, דבורה ברלינר, שיתפה איתו בעבר פעולה בעת מישפט המפוצצים מיפו, שגם בו לקח חלק כחוקר מישטרה.

המישטרה היתה חסרה

בחודש אוקטובר השנה, הפתיחו אנשי מישטרה את שליט, שהיה כבר על מטוס בדרכו לאירופה, חיפשו בכליו ועצרו אותו ואת חברו הטוב ביותר שמעון גרובר, שעמד לנסוע איתו. השניים הואשמו בכך, וסחיטה, יצאתי מהמישטרה לעסקים פרטיים למשך שנתיים. פתחתי לי בית פרי במקום טוב, ועסקתי בחקירות פרטיות. הרווחתי אותה משכורת כמו במישטרה והיו לי תנאים יותר טובים, אבל לא היה לי סיפוק, והמישטרה היתה חסרה לי.

חזרתי למישטרה ובשנת 1980 עברתי קורס קצינים. מאז היתה תחת פיקודי חוליה של ארבעה אנשים. ערכתי חקירות בענייני רכוש, חיסולת חבורה של נערים שסחטו מבעל מכולת כיפי, סגרתי את פרשת הפרוטקשן

לחכות עד מתן גזר-הדין בענייני, כדי לפסס את גירסתו של השופר, והררי היא:

גולדתי בארגנטנה לפני 32 שנים. עליתי ארצה בגיל בית ספר, ושרתתי כצבא כרביסמל פלוגתי בשיריון. מייד אחר כך התגייסתי למישטרה.

שרתתי מהתחלה ביחידה המרכזית. אהבתי את העבודה כליכך שעברתי 12 וגם 16 שעות בהתנדבות, למרות ששעות העבודה היו שמונה בלבד.

בשנת 1975, כאשר הקימו את מיחלק בילוש נושאי, הייתי בין המייסדים. הייתי אז סמל, ועסקתי בעיקר בחקירות של פרוטקשן וסחיטה. יצאתי מהמישטרה לעסקים פרטיים למשך שנתיים. פתחתי לי בית פרי במקום טוב, ועסקתי בחקירות פרטיות. הרווחתי אותה משכורת כמו במישטרה והיו לי תנאים יותר טובים, אבל לא היה לי סיפוק, והמישטרה היתה חסרה לי.

חזרתי למישטרה ובשנת 1980 עברתי קורס קצינים. מאז היתה תחת פיקודי חוליה של ארבעה אנשים. ערכתי חקירות בענייני רכוש, חיסולת חבורה של נערים שסחטו מבעל מכולת כיפי, סגרתי את פרשת הפרוטקשן

דולארים, גם בגלל המשכנתא על הדירה וגם בגלל ההסתכנות המישי פטית שלי. אבל הגניבה לא באה כדי לכסות חובות. אילו חשבתי לכסות חובות, הייתי עושה זאת מתוכנן כמה שיותר, בלי שותפים. זו היתה טעות של רגע, נפלת.

כתבו בעיתונים כאילו רציתי לברוח עם עדי-המדינה לחוץ-לארץ, או לנסוע למכור רכוש גנוב, אבל זה לא נכון. הטיוול היה מתוכנן כבר הרבה זמן קודם. אני ועדי-המדינה נסענו לא אחת לחוץ-לארץ יחד, ולא לקחנו איתנו את כל סכום הכסף. רק חלק קטן היה אצלנו.

אבל הכל הגיע לעיתונות בגלל הדלפות של המישטרה. היו כל מיני סיפורים כאילו שיכפלתי מפתח ונכנסתי לדירה לבדי, כאילו חיסלתי את המשכנתא שלי, או קניתי אוטו, הכל לא נכון.

„אותי לא יתפסו“

ימי מעתי במהלך החקירה, שה מישטרה גילתה, כי זמן קצר לפני מותו עשה הוקן עיסקה על 300

אני שחקתי חודש וחצי ולא דיברתי. לא בגלל שניסיתי להתחמק מלדבר אמת, הרה לי שעדי-המדינה החזיק במכונית בזמן ובאלפי דולארים מהכספים שאני אמור להודות בהם. הוא לא החזיר, והמישטרה לא החרימה אצלו. את המשכנתא המיסכנה שלי שקניתי בשלושה חצי מיליון לירות ככספים כשרים, החרימו לי.

לא הודיתי עד היום שבו הורגש כתבה-אישום. התכוונתי להודות בבית המישפט. היום יש לי כבר סטיגמה של עבריין, אבל אני חושב שבעצם אינני מצטייר ככזה. עוד זורם כי דם מישטרה למרות הכל.

במעצר היה קשה לי מאוד מבחינה פסיכולוגית. שם מתחילים לשחזר את כל החיים. אתה יודע שכקצין מישטרה דעת הקהל נגדך. גם השופט נמצא בדילמה. אני חושב שכל אדם אחר שהיה נאשם בעבירה מסוג זה היה יוצא עם עונש על-תנאי, אבל אני לא מצפה לכך, אני יודע שאני הולך למאסר בפועל.

מעולם לא שיקרתי לאיש. זה היה חוק בל יעבור אצלי. החוקרים שחקרו אותי התנבאו שאקבל חמש שנים. ברור שיש לחץ של דעת-קהל על

בתחנה-המרכזית בתל-אביב, וגם בפרשת המפוצצים מיפו עסקתי.

הוא לא החזיר

את שמעון גרובר, האיש שהוא עדי-המדינה נגדי בתיק הזה, הכרתי גם כן מעבודתי במישטרה. הוא בעל בית-דפוס, ויום אחד התלונן אצלנו כי ערבי מג'יסר אל-זרקא סוחט ממנו כספים. הערבי התגורר ברירת בשכר רות וסירב לפנות אותה. הוא איים שאם יסלק אותו, יפגע בו. חקתי בעניין, והערבי הורשע בעבירות שיוחסו לו. מאז התיידדנו, ואני יכול להגיד את עדי-המדינה כחבר הכי טוב שלי. לא היה לו עבר פלילי ואין לו גם היום, כי הוא הפך עדי-מדינה נגדי.

הוא רצה לעזור למישטרה, ומפעם לפעם פנינו אליו שיעזור לנו בעניינים שונים. היה מיקרה של איזמים על קונים במיכרוים ביפו, הוא הוחרר לשם כקונה, והקליט את החשודים במכשיר-הקלטה שסיפקנו לו. בחלק מהמקרים קיבל כסף עבור עבודתו, ובחלק התנדב לעבוד בחינם. הוא חבר אמיץ. הוא היה מספיק אמיץ כדי להיות עדי-מדינה נגדי. ברור, כי אילו היה עדי-מדינה נגד עבריינים אמיתיים, זה לא היה נגמר כך.

האם הוא עדיין חבר שלי? אני יכול להגיד שחבר שלי הוא כבר לא יהיה. הוא הסתיר לי את נגידתו בכך שלאור נסיונו המישטרהי הבין שהכל אבוד. החוקרים שעצרו אותו הציגו לו ראיות כנפנים. ציתותים סלפוניים ועיקובים אחרי שנינו. אני הכנתי שבימים האחרונים לפני מעצרו היו אחיינו עיקור בים בעזרת המודיע שגילה למישטרה את כל הפרשה.

„נואב לי נורא שפגעתי ביחידה!“

אלף דולר, והחוקרים חשדו כי אני לקחתי גם את הסכום הזה. נראה להם מוזר שארון שלי שותק חודש וחצי, ואחרי-כך, בישיבה הראשונה בבית המישפט הוא מודה.

אחרי שהודיתי בבית-המישפט והורשעתי, התקשרתי לפרקליטות ושאלתי אם זה בסדר שאלך לדבר עם עדי-המדינה. זה נראה להם מוזר שאני בא איתו פתאום במגע. אבל היה לי סיכסוך ארוך על סכום של שבעת אלפים דולר בערך.

אני לא אומר שהוא מעל בי, יתכן שהיתה טעות. כי כאשר הרמנו את הכספות, אני והנכר, ומצאנו את התיק עם המטבע זר, אז ספרנו שם ביחד את הכסף, אני חצי והוא חצי, ויצא לנו 32 אלף דולר. אולי טעינו, זה נעשה במהירות בחושך.

אחר כך מסרתי את הכסף לעדי-המדינה לשמירה, ולא ספרתי אותו. הוא אומר שהוא קיבל רק 24 אלף דולר ממני באותה פעם. התביעה מאמינה לנכר, ולא לעדי-המדינה, ותובעים ממני להחזיר את כל הסכום הזה.

אני לא מאמין שעדי-המדינה עבר עלי. אמרתי לו כבר אז, שאם יהיה חסר משהו מהסכום והנכר יגלה, הוא עלול להתלונן במישטרה שרימו אותו. הכי בוול יצא הנכר מכל העניין. אני לא יודע בכלל אם יוגש נגדו כתב-אישום. הרי הוא בכלל לא הורשע, הירשת של הכסף זו אמו. אבל גם אני, כאשר הוא הציע לי את הכסף, חשבתי שהוא הירש ביחיד, וזה מה שרץ לי בראש באותו רגע. חשבתי שאם זה כסף שלו, אז הוא יכול בעצם לתת לי מה שהוא רוצה. הוא היה האיש במישפחה שהתעסק בעסקים עם הוקן. אבל הוא בסך-הכל בחור צעיר, חייל בגיל שירות-חובה. אם הייתי חושב אז על

השופט ועל התביעה, כי אני קצין מישטרה.

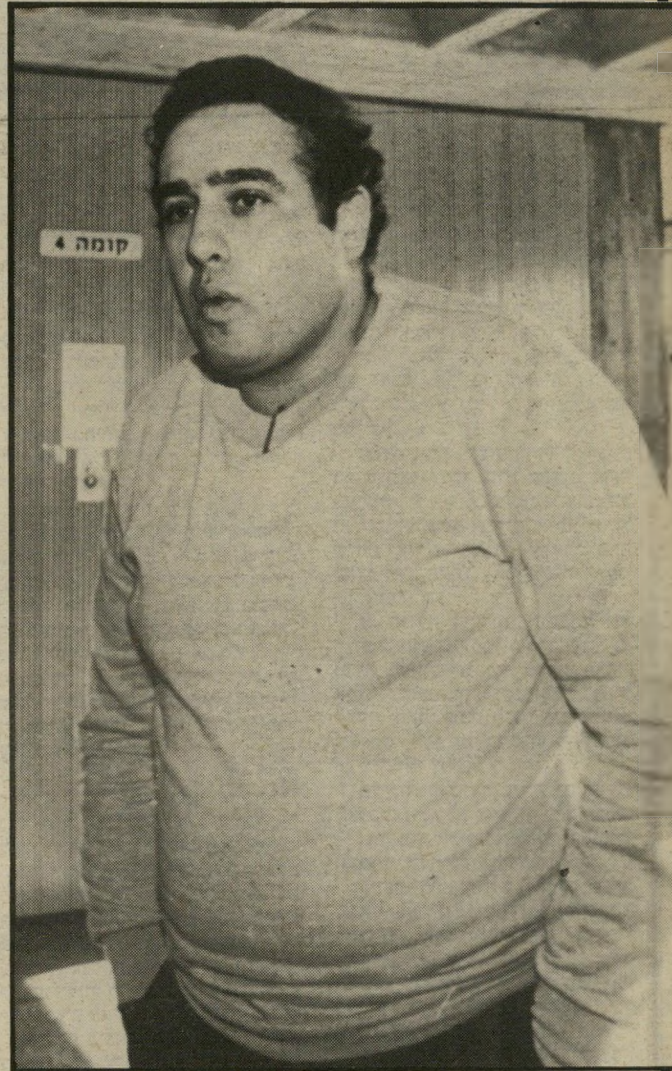
שוטר טוב ופושע גרוע

כשישבתי במעצר שמעתי ראיין ברדיו עם נשיא בית-המשפט המחוזי לשעבר בתל-אביב, השופט בנימין כהן, הוא אמר שהוא לא מאמין בהרשעה, אלא במתן עונש מתאים לנאשם. גם אני לא מאמין בהרשעה. אני בטוח שלא אחזור לבצע עבירות פליליות. גם העבירה הפלילית הזאת לא נמשכה שנים, זו היתה שרשרת של טעויות מצדדי.

אני מוכן לקבל את העונש ואת הנורמות של החברה. כי הרי תשע שנים אני ייצגתי נורמות אלה. אני הייתי נלחם עם פרקליטים ולוחץ עליהם שישלחו אנשים למעצר עד תום ההליכים, כי האמנתי בזה.

קיבלתי עידוד רציני מזה שחבריי לא עזבו אותי. אנשי מישטרה נשארו איתי. יצאתי לשבועיים כדי לארגן לי עדי-אופי מבין אנשי-המישטרה וגם מבין אנשי הפרקליטות שמכירים אותי. זה היה ההסכם שלי עם התביעה. אני מקווה שמבנינים כי המעשה שלי לא יהיה מתוכנן, כי אילו הייתי מתכנן אותו, עם הניסיון שלי, לא הייתי נתפס. אני יכול להגיד שהייתי שוטר טוב ופושע גרוע.

הכל היה שרשרת של טעויות, שהתחילה בזה שהנכר של הוקן הציע לי את הכסף למישמרת, ואחרי-כך התגלגל הכסף לידי עדי-המדינה שראה את הכספים וקיבל תיאבון. ואז הייתי במצב כזה שהוא התחיל לסוכב אותי והדרי אותי להמשיך. היום פוטרתי מהמישטרה ללא פיצויים. רובץ עלי חוב של כמה אלפי

אסיר שליט. חבר מיסדר האבירים...

שכאשר ניהל שליט את חקירת רצח הקשיש איסר דו'אלושניסקי בתל-אביב, גנב מידי נכדו של הוקן כ־70 אלף דולר במטבע זר, החלף יהלומים ביוקונים וגנב מטבעות-זהב. את הרכוש העביר לגרובר.

ארבע שעות אחרי המעצר, הפך גרובר עדי-המדינה נגד חברו הטוב, ואילו שליט שתק. הוא הודה רק כאשר הובא לבית-המישפט, וגם אז לא אמר מילה על מעשיו ועל הסיכנות להם. גם השופט בגזר-הדין התייחס לשתיקה זו ותמה עליה. אולם בחופשה שקיבל שליט מייד אחרי שהורשע, ביקר במערכת העולם הזה וסיפר בפעם היחידה את גירסתו. יתכן שקשה היה לו להישיר עיניים אל השופט מכרו, ואל אנשי יחידת, היחידה המרכזית, שליוו אותו לאורך כל המישפט, ולהתגלות בפניהם ככל מערומי הפליליים. אולם הוא לא רצה ללכת למאסר הממושך מבלי שינסה לתקן, ולו במעט, את הרושם הנורא שגרמה העבירה שביצע. בגלל כללי הסוביידיזציה, נאלץ העולם הזה

אומר בבית-המישפט, „אבל גם שם לא דיבר. כאשר הגיע מועד המישפט, קם שליט על רגליו, השפיל את עיניו ואמר לשופט דויד ולך כי הוא מודה בכל האשמות נגדו. גירסתו נותרה סודית עד היום.

„לבי נצבט“, כתב השופט ולך בגזר-דינו של השופט שנכשל. הוא כינה אותו „חבר מיסדר האבירים“ הישראלי. הוא הזכיר את הפרשיות הקשות שאותן עזר שליט לפענח, ואשר בחלקן ישב השופט ולך לדין. הוא אף אמר כי בשלב מסויים של המישפט היה זה כמו „פגישת מחזור“. שכן שליט, בעודו קצין מישטרה, חיסל רשת נערים שסחטו מחנויות כיפי, והעיד נגדם בבית-המישפט לפני השופט ולך.

הסניגור של קצין המישטרה, מנחם רובינשטיין, היה סניגורו של אחד מחברי רשת הסיחיה. והתובע הפרט בלום, שתבע את הנערים, עומד במישפט של שליט כעד אופי עבורו. סרג'יה ויונית כינה השופט את נפילתו של הקצין המעולה.